KIBER-KALANDOK
AZ INFOGALAXISBAN

A Csillagkapu titkos kódja

1. kötet

Szerző: Becsei Andrea

Ez a könyv ezen kis űrutazóé:

---

1. kötet: A Csillagkapu titkos kódja

A digitális sípálya

Kedves Szülő!

Képzeld el, hogy tél van. A hegycsúcsot szikrázó, friss hó fedi, a völgybe pedig meredek, hívogató lejtő vezet. Ráadod gyermeked lábára a síléceket, megigazítod a sisakját, majd bizalommal útjára engeded a lejtőn.

Csak egy fontos dolog maradt ki: még nem tanulta meg, hogyan kell fékezni.

Ugye, hogy ez így rögtön nem tűnik biztonságosnak? Szülőként mégis valami hasonlót teszünk, amikor gyermekeink kezébe adjuk az okostelefont, a táblagépet vagy egy mesemondó robotot. Rátesszük őket a digitális sípályára, ahol fénysebességgel száguldanak az információk, de nem mindig tanítjuk meg nekik, hogyan kell fékezni, lassítani, kanyarodni vagy felismerni a jeges szakaszokat.

Ez a könyv azért született, hogy megmutassa a legkisebbeknek – és nekünk, felnőtteknek is –, hogyan válhat a digitális világ veszélyes vadonból biztonságos játszótérré. Nem elvenni szeretnénk tőlük a technológiát, hanem megtanítani őket arra, hogyan használják okosan. Mert az internet csodálatos, végtelen galaxis – ha tudjuk, hogyan kell navigálni benne.

A padlásról a csillagokig

Lili és Miki testvérek voltak. Lili ötéves volt, és a szeme mindig úgy csillogott, mint a frissen hullott hó. Mindent tudni akart: miért kék az ég, miért alszanak a virágok, és hová tűnik a fény, amikor lekapcsoljuk a lámpát.

Miki, a hétéves bátyja, más volt. Csendes tervező volt. Órákig képes volt fakockákból és régi fogaskerekekből olyan tornyokat építeni, amelyek szinte az égig értek.

Aznap este egy különös, ezüstös dobozt találtak a nagypapa padlásának legsötétebb sarkában. Nem volt rajta sem zár, sem gomb, csak egy üveglap, amely lágyan lüktetett, mint egy szentjánosbogár.

– Nézd, Miki! – suttogta Lili. – Olyan, mintha egy darabka csillag lenne.

Amikor Miki megérintette az üveget, a doboz halkan duruzsolni kezdett, és képet vetített a levegőbe. Egy hatalmas, izzó fényszálakból szőtt erdő jelent meg előttük. A fák ágai nem levelekből, hanem apró, világító pontokból álltak, amelyeket ezüstös fonalak kötöttek össze.

– Üdvözöllek benneteket az Infogalaxisban – suttogta egy dallamos, fémes hang a semmiből. – Ez az a hely, ahol az emberek gondolatai, meséi és tudása lakik. A Galaxis kapuja azonban zárva van. Csak az léphet be, akinek van Titkos Kulcsa.

A szoba hirtelen vibrálni kezdett. A falak eltűntek, és a puha szőnyeg helyén egy átlátszó, lebegő buborék-hajó ringott a gyerekek lába alatt.

Körülnéztek, és elállt a szavuk. Alattuk a Föld kék gömbje ragyogott. Előttük a végtelen, sötét űr nyúlt el, amelyet nem csillagok, hanem milliónyi világító adatfolyam fénye szelt át. Olyan volt, mintha a világ összes karácsonyi égője egyszerre gyulladt volna fel az égen.

Messze a távolban egy gigantikus, futurisztikus űrállomás lebegett hatalmas napelemszárnyakkal. Pont olyan volt, amilyennek Miki a jövő űrállomásait képzelte. Ez volt a Cyber-Kapu.

– Ott laknak a robotok? – kérdezte Lili, és az üvegre tapasztotta az orrát.

– Nemcsak a robotok, Lili – felelte egy új hang.

A hajó műszerfalából előbújt egy apró, repülő lény. Úgy nézett ki, mint egy bagoly, de tollai finom fémlemezekből álltak, szemei helyén pedig két barátságos, zölden világító képernyő pislogott.

– A nevem Kiber-Huba. Én vagyok a Galaxis egyik őrzője. A ti utatok pedig most kezdődik. De vigyázzatok! Az űrben nem minden az, aminek látszik. Vannak itt szeleburdi robotok, csillogó csalik és digitális viharok, amelyek megpróbálhatják elvinni legértékesebb kincseiteket: a neveteket, a rajzaitokat és a titkaitokat.

2. FEJEZET

A Gyémántpáncél és a Trükkös Űr-Róka

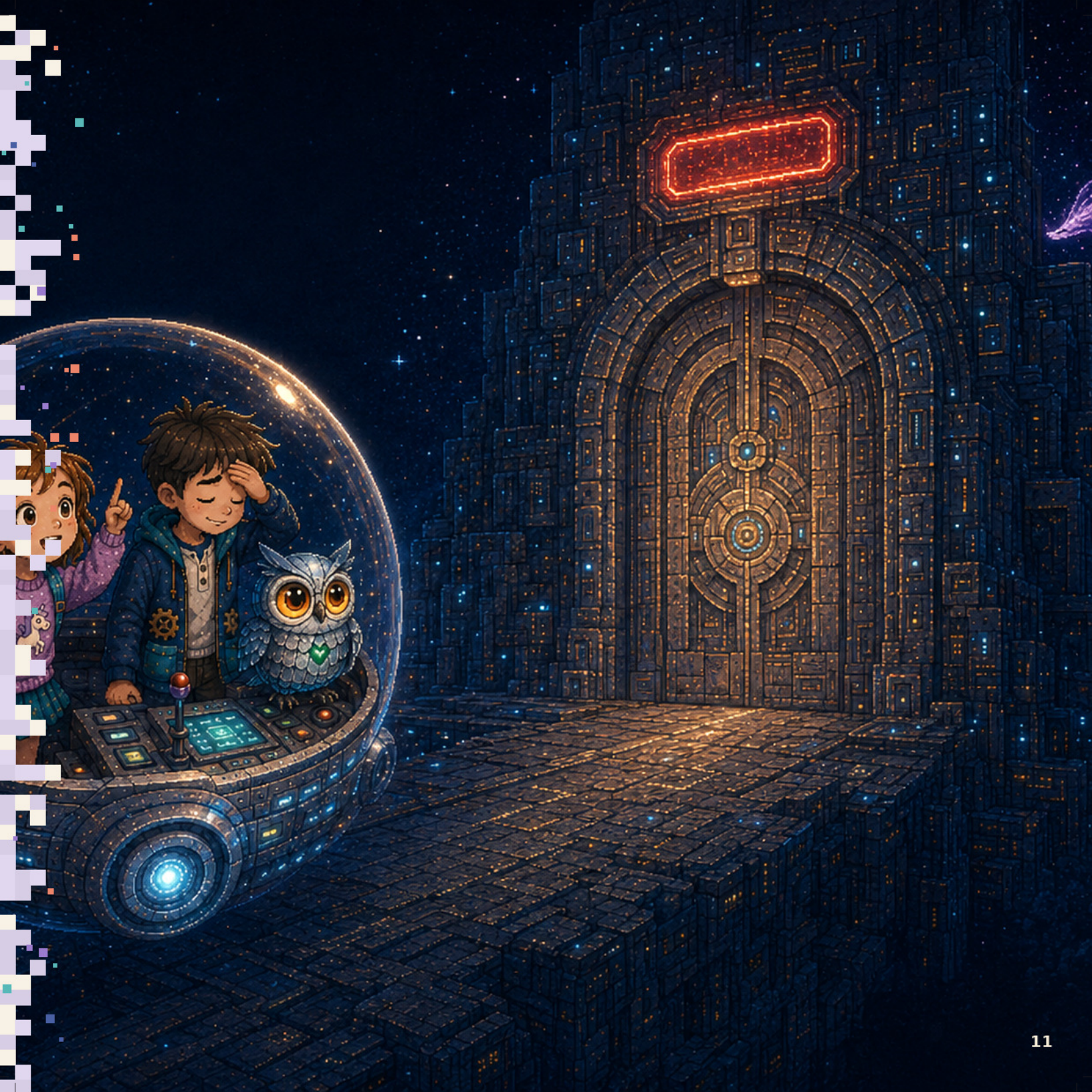
A buborék-hajó halkan lebegett a gigantikus, ezüstösen csillogó Cyber-Kapu előtt. Az űrállomás hatalmas napelemszárnyai úgy nyúltak el a sötétségben, mint egy barátságos óriás karjai, a bejáratot azonban vastag, vörösen derengő fénypajzs zárta el.

– A belépéshez adjátok meg a Titkos Kódot! – visszhangozta a Kapuőrző Számítógép mély, gépies hangja.

– Én tudom! – kiáltotta Lili, és apró ujjával már bökött is volna a kijelző felé. – A kódom az, hogy PÓNILÓ! Mert a pónik a legcukibbak a világon, és ezt sosem felejtem el!

Kiber-Huba hirtelen hátraarcot tett a levegőben. Szeme barátságos zöldből ijedt narancssárgára váltott.

– Jaj, ne, kis Lili, megállj! – szólt Huba, és hangja úgy csilingelt, mint az üveggolyók. – Ha a kódotok csak annyi, hogy póniló, az olyan, mintha a legértékesebb kincsesládátokat egyetlen szál száraz fűvel kötnétek le.

– Miért? – kérdezte Miki, miközben átkarolta kishúga vállát. – A póniló szép szó. Ki akarná bántani?

Kiber-Huba a műszerfalra telepedett, és egyik szárnyával megérintette az üveget. A hajón kívül, a sötét űrben csillagporból rajzolódott ki egy alak. Olyan volt, mint egy róka, de bundáját lila fényszálak szőtték, a farka pedig úgy vibrált, mint egy hibás képernyő.

– Ő a Trükkös Űr-Róka – magyarázta Huba. – Nem gonosz, csak rettenetesen kíváncsi és szeleburdi. Imád mások digitális bunkereibe besurranni, összekeverni a játékokat, elolvasni a titkos leveleket és elcsenni a gyerekek legszebb digitális rajzait. A kedvenc szórakozása pedig a kódok találgatása.

A gyerekek tágra nyílt szemmel nézték.

– Ha egy kód rövid vagy könnyen kitalálható – például póniló, 1234 vagy valakinek a neve és születési éve –, a Róka gépe pillanatok alatt rájöhet. És a kapu máris kinyílik előtte.

Lili megszeppent, és közelebb bújt Mikihez.

– Nem akarom, hogy a Róka elvigye a rajzaimat. Hogyan készíthetünk olyan kódot, amelyet nem tud kitalálni?

Miki úgy ráncolta a homlokát, mint amikor a legbonyolultabb fakockatornyát tervezte.

– Huba, hogyan lesz egy kód erős? Olyan, mint a gyémánt?

Kiber-Huba szeme elégedetten felvillant.

– Úgy, Miki, hogy Gyémántpáncélt építünk neki. Először is legyen hosszú. Több, csak számotokra emlékezetes szóból akár egy titkos mondatot is alkothattok. Ne használjátok benne a neveteket, a születésnapotokat vagy olyasmit, amit bárki könnyen megtudhat rólatok.

– Például azt, hogy Lili szereti a pónikat? – kérdezte Miki.

– Pontosan – bólintott Huba.

– Áruló a pulóverem – sóhajtott Lili, és lenézett a rajta vágtató három szivárványpónira.

– Másodszor – folytatta Huba –, minden fontos ajtóhoz másik kódot használjatok. Ha ugyanaz a kulcs nyitja az összes ajtót, elég egyet megszerezni, és máris mindenhová be lehet jutni.

– Harmadszor pedig a kódot nem mondjuk el másnak, és nem kiabáljuk bele az Infogalaxisba – tette hozzá Miki.

– Kivéve egy megbízható felnőttnek, ha segítségre van szükségetek – pontosított Huba. – Ha pedig egy alkalmazás vagy játék felajánl még egy második zárat is, kérjétek meg a szüleiteket, hogy segítsenek bekapcsolni. Két zár még az Űr-Rókának is kemény dió.

Lili és Miki összedugták a fejüket. Kitaláltak egy hosszú, különös titkos mondatot, amelyet csak ők tudhattak. Miki úgy pötyögte be, hogy még Kiber-Huba is udvariasan elfordította a fejét.

Az utolsó karakter után a vörös fénypajzs lágy kékre váltott. A Cyber-Kapu hatalmas acélajtói halk szisszenéssel nyíltak szét.

– A kód erős. Belépés engedélyezve. Üdvözöllek benneteket az Infogalaxisban, Lili és Miki! – mondta a számítógép, immár sokkal barátságosabb hangon.

A buborék-hajó lassan becsúszott az űrállomás belsejébe. Milliónyi apró robot sürgött-forgott körülöttük, a távolban pedig már látszott a következő kaland helyszíne: egy hatalmas, csillogó tó, tele úszó, neonfényű dobozokkal.

– Sikerült! – tapsolt Lili. – A Rókának ide nincs bejárása!

– Most nincs – mosolygott Kiber-Huba. – Megtanultátok az első űrszabályt: a titkotok csak akkor marad a tietek, ha vigyáztok a kulcsára. De nézzétek csak! Mi az a sok csillogó ajándékdoboz a digitális tengeren?

3. FEJEZET

A Neon-tenger és az ingyenpóni-csapda

A buborék-hajó lassan siklott tovább, és beért az űrállomás szívébe. Ez a hely azonban nem hideg fémből állt. Hatalmas, sötétkék, ragyogó tó terült el előttük, amelyet Kiber-Huba Neon-tengernek nevezett. A víz nem igazi víz volt, hanem selymesen áramló fény, a felszínén pedig milliónyi színes, lezárt dobozka lebegett.

Némelyik úgy pörgött, mint a búgócsiga, másokból vidám zene szólt, és akadt olyan is, amely aranyérméket vetített a sötét űrbe.

– Ó, nézd, Miki! Ott egy rózsaszín doboz! – kiáltott fel Lili, és szinte ráugrott az ablakra. – Ez van ráírva: „Kattints ide, és kapsz egy igazi, élő szivárványpónit! Teljesen ingyen!” Miki, nyissuk ki! Csak egy gombot kell megnyomnunk!

Miki már nyújtotta is a kezét a hajó érintőképernyője felé. A doboz olyan valódinak tűnt. Ki ne szeretne egy ingyenpónit?

Kiber-Huba hirtelen lehuppant Miki keze elé. Szeme mélyvörösen izzott, tollai halkan zörögtek a feszültségtől.

– Állj meg, űrhajós! – mondta komolyan. – Ne nyúlj a gombhoz! Ez egy Csillogó Csali.

– Csali? Mint amivel a nagypapa horgászik a tónál? – kérdezte Miki, és visszahúzta az ujját.

– Pontosan – bólintott a fémbagoly. – Miért harap rá a halacska a horog végén csillogó csalira? Mert azt hiszi, finom vacsora. De mi rejtőzik mögötte?

– A hegyes horog – suttogta Lili. – De a dobozra az van írva, hogy póni. A feliratok nem hazudnak.

Kiber-Huba lágyan Lili vállára röppent.

– Az Infogalaxisban a betűk bármit leírhatnak. A Trükkös Űr-Róka és a kalózrobotok azt is megpróbálhatják kitalálni, mit szerettek, hogy ellenállhatatlan dobozokat készítsenek nektek. De attól, hogy valamit ráírnak egy dobozra, még nem biztos, hogy az van benne.

– Akkor mi van benne? – kérdezte Miki.

– Lehet, hogy csak becsapás. Lehet, hogy adatokat akar kérni tőletek, pénzt próbál elkölteni, vagy olyan programot indít el, amely megzavarja a hajót. A baj néha láthatatlanul érkezik.

Lili a rózsaszín dobozra nézett. Már nem látta olyan szépnek. Olyan volt, mint egy mérges gomba az erdőben: színes és csábító, de nem szabad megérinteni.

– Honnan tudhatjuk, hogy igazi ajándék vagy csali? – kérdezte Miki.

– Három aranyszabály van a Neon-tengeren – felelte Kiber-Huba, miközben szeme újra megnyugtató zölden világított. – Először: ha valami túl szép ahhoz, hogy igaz legyen, álljatok meg. Másodszor: ismeretlen üzenetben ne nyissatok meg hivatkozást vagy ajándékot. Még ismerős név esetén is kérdezzetek rá más módon, valóban ő küldte-e. Harmadszor: ha bizonytalanok vagytok, használjátok a Vészféket. Ne kattintsatok, hanem szóljatok egy megbízható felnőttnek.

– A Földi Irányítóközpontnak! – mondta Lili.

– Vagyis anyunak és apunak – bólintott Huba.

Miki ahelyett, hogy a dobozra kattintott volna, határozottan eltolta a kormányt. A buborék-hajó elegáns ívben megkerülte a rózsaszín csapdát, és a tiszta űrút felé fordult.

Ahogy elhaladtak mellette, a doboz pukkant egyet, lila, vigyorgó rókaarccá változott, majd semmivé foszlott a sötétben.

– Látod? – mondta Miki Lilinek. – Csak a Róka volt az.

– Jól csináltátok! – dicsérte meg őket Huba. – Megtanultatok fékezni a digitális lejtőn. Most pedig kapaszkodjatok! A távolban egészen furcsa fényjelenség tűnt fel. Úgy néz ki, mint egy hatalmas, beszélő felhő. Megérkeztünk a Generatív Ködhöz!

4. FEJEZET

A Generatív Köd és a mindentudó papagáj

Miki magabiztosan kormányozta a buborék-hajót egyre mélyebbre az Infogalaxisban. Mögöttük a Neon-tenger csillogó csalidobozai már csak apró porszemeknek tűntek. Előttük azonban gigantikus, lila és arany színekben kavargó felhő magasodott, amely halkan duruzsolt.

Ez volt a Generatív Köd.

Ahogy közeledtek, a felhőből fényszikrák pattantak ki, és a hajó szélvédője előtt óriási, ragyogó alak formálódott. Leginkább egy tarka papagájra hasonlított, de tollai helyett betűk, számok és színes kódsorok hullámoztak rajta.

– Üdvözöllek benneteket, kicsi utazók! – csicseregte a lény. Hangja olyan volt, mintha egyszerre száz mesemondó beszélne. – Én vagyok az AI-Papagáj! Rengeteg történet és szöveg mintáiból tanultam. Ha kéritek, egyetlen szempillantás alatt mesét alkotok, kérdésekre válaszolok és ötleteket adok!

Lili szeme elkerekedett.

– Mindent tudsz? Azt is, hová rejtettem a kedvenc plüssmacimat?

– Természetesen! – vágta rá büszkén az AI-Papagáj. – A macid egy gyémántos űrhajón ül, és éppen a Mars felé repül, hogy sajtot egyen a Holdon!

Miki elnevette magát, aztán elgondolkodott.

– Várj csak! A maci a földön van, a takaró alatt. A Hold pedig nem sajtból van. Ezt csak kitaláltad!

Kiber-Huba halkan rátelepedett a kormánykerékre. Szeme barátságosan, de figyelmeztetően világított.

– Az AI-Papagáj nem látja a szobátokat, és nem tudja, hol van a maci – magyarázta. – A szavak mintáiból próbál valószínű választ alkotni. Sok mindenben ügyes, de néha téved, összekever dolgokat, vagy magabiztosan mond olyasmit, ami nem igaz.

– Akkor nem minden igaz, amit mond? – kérdezte Lili csalódottan.

– Pontosan. Csodálatos segítőtárs lehet: adhat ötleteket, segíthet tanulni vagy mesét kitalálni. De fontos dolgokban mindig ellenőrizni kell. Kérdezzetek meg egy megbízható felnőttet, tanárt vagy szakértőt, és nézzétek meg megbízható forrásban is.

– És elmondhatom neki a titkos kódunkat, hogy segítsen megjegyezni? – kérdezte Lili.

Kiber-Huba szeme rögtön narancssárgára váltott.

– Soha! Titkos kódot, lakcímet, telefonszámot, fényképet vagy más személyes titkot nem adunk meg egy beszélgető robotnak. Ha nem tudjátok, mit biztonságos elmondani, előbb kérdezzetek meg egy felnőttet.

Az AI-Papagáj vidáman megrázta tollait, és betűk szikráztak körülötte.

– Így van, űrhajósok! Én gyors és ötletes szerszám lehetek a kezetekben, de a kapitányok ti vagytok. Kérdezzetek, gondolkodjatok, ellenőrizzetek!

A hatalmas madár lágy fénnyé változott, és utat nyitott a buborék-hajónak. A ködön túl egy új galaxis képe derengett fel: a Robotok és Botok Világa, ahol önállóan mozgó digitális lények várták a következő utazókat.

Miki és Lili egymásra mosolygott. Már tudták, hogyan védjék a titkos kódjukat, hogyan kerüljék el a csillogó csalikat, és miért kell ellenőrizni az okos gépek válaszait. Felkészültek a következő nagy utazásra.

5. FEJEZET

A Digitális Kézmosás és a hazatérés

A buborék-hajó lassan elhagyta a Generatív Ködöt. Lili és Miki fáradtan, de boldogan dőlt hátra az ülésen. Mögöttük az Infogalaxis milliónyi neonfénye vibrált, a távolban pedig már látszott saját kék bolygójuk, a Föld.

Lili szeme elnehezült a sok látványtól. Miki is megdörzsölte a szemét.

– Hú, Huba – ásított. – Ez az űrutazás elképesztő volt, de a szemem már úgy ugrál, mintha apró hangyák táncolnának benne.

Kiber-Huba lágyan leereszkedett a két gyerek közé. Szeme meleg, megnyugtató sárga fénnyel világított, mint este az ágy melletti kislámpa.

– Ez azért van, barátaim, mert a digitális űrben a szem és a figyelem is elfárad – mondta dallamos hangon. – Nagyon ügyesek voltatok. Megvédtétek a titkos kódotokat, kikerültétek a csalikat, és megtanultátok ellenőrizni a robotokat. Most következik az utolsó, talán legfontosabb űrszabály. Úgy hívják: Digitális Kézmosás.

– Kézmosás? – kapta fel a fejét Lili, és a tenyerére nézett. – De nem is lettünk koszosak! Nem nyúltunk sárba, és csokit sem ettünk!

Huba halkan felnevetett. Hangja úgy csilingelt, mint a kis harangok.

– A digitális világban a fáradtság néha láthatatlan. Ha sokáig nézzük a képernyőt, a fejünk megtelik villódzó fényekkel, hangokkal és rengeteg információval. Olyan, mintha digitális porszemek ragadnának a gondolatainkra. Ha pihenés nélkül visszük tovább őket, nehezebb lehet elaludni, figyelni vagy megnyugodni.

– Hogyan kell digitálisan kezet mosni? – kérdezte Miki, miközben a hajó már a nagypapa háza felé ereszkedett.

– Három egyszerű mozdulattal – magyarázta Huba. – Először zárjátok be, amit használtatok, és ha szükséges, jelentkezzetek ki. Ez a szappan. Aztán tegyétek le vagy kapcsoljátok ki a képernyőt. Ez a víz. Végül térjetek vissza a valódi világba: menjetek friss levegőre, öleljetek meg valakit, építsetek fakockából, rajzoljatok, mozogjatok vagy nézzetek ki az ablakon. Ez a puha törölköző.

A buborék-hajó halk szisszenéssel landolt a padlás padlóján. Az ezüstös doboz fénye lassan elhalványult.

Miki odalépett az üveglaphoz, és határozott mozdulattal lekapcsolta. A kijelző elsötétült. Elvégezte a digitális kézmosást.

Lili mély levegőt vett, és megérezte a padlás régi, biztonságos illatát. Már nem a csillagok ragyogtak a szemében, hanem a lépcső felől beszűrődő meleg fény.

– Köszönjük, Huba! – suttogta, és intett a doboznak, amely most már egyszerű, szép tárgynak tűnt.

Lentről palacsinta illata szállt fel, és anyu hangja hallatszott:

– Gyerekek, kész a vacsora!

Miki és Lili egymásra nézett, megfogta egymás kezét, és leszaladt a lépcsőn. Tudták, hogy az Infogalaxis megvárja őket. Most azonban a legfontosabb küldetés következett: igazi palacsintát enni a valódi világban, teljes biztonságban.

Vége az első kötetnek.

PRÓBAVÁLTOZAT - NEM ÉRTÉKESÍTHETŐ
Nyelvi és gyakorlati teszteléshez.

KIBER-HUBA KÜLDETÉSI NAPLÓJA

Négy szabály, amely biztonságosabbá teszi az utazást az Infogalaxisban:

1. Gyémántpáncél

Használj hosszú, egyedi titkos kódot, és ne add oda másnak!

2. Csillogó csali

Állj meg kattintás előtt! Ha valami túl szép, kérdezz meg egy felnőttet.

3. AI-Papagáj

Az okos gép sokat segíthet, de tévedhet is. A fontos válaszokat mindig ellenőrizd!

4. Digitális kézmosás

Jelentkezz ki, kapcsold ki a képernyőt, és térj vissza a való világba.

A kapitány te vagy.

Az alkotóról – Andrea Becsei

AZ INFOGALAXIS ALKOTÓJA

Nem vagyok informatikus. Nem vagyok pszichológus, és pedagógus sem.

Anyuka vagyok, akit egyszerűen lenyűgözött az a világ, ami a mesterséges intelligenciával kinyílt előttünk.

Az, hogy ma szinte felfoghatatlan mennyiségű tudás van ott bárki kezében. Hogy kérdezhetünk, tanulhatunk, alkothatunk, felfedezhetünk olyan dolgokat, amelyekhez néhány éve még egészen más lehetőségek kellettek. És közben azt is látom, mennyire bizonytalanok vagyunk benne mi, felnőttek is.

Egy idő után elkezdett motoszkálni bennem egy kérdés:

Ha mi most tanuljuk ezt a világot, mi lesz a gyerekeinkkel, akik már ebbe nőnek bele?

Talán azért is foglalkoztatott ennyire, mert a saját gyerekeimet mindig egy kicsit másképp neveltem ezen a téren.

Nálunk nem volt ördögtől való a képernyő. Ha kicsiként mesét akartak nézni, nézhettek. Később jött a tablet, a számítógép, a játékok és minden más, ami két fiúval együtt szépen beköltözik az ember életébe. Persze ettől még nem ültem mellettük földöntúli nyugalomban. Volt, hogy az agyvérzés kerülgetett. 😅 De a teljes tiltásban soha nem hittem. Mindig azt gondoltam, hogy ha a technológia része annak a világnak, amelyben élniük kell, akkor nem attól védem meg őket, hogy elzárom tőlük. Inkább abban szeretnék segíteni nekik, hogy megtanulják használni.

Egy mondatot valószínűleg már a könyökükön jön ki tőlem: Tartsd meg az egyensúlyt.

Játssz. Gépezz. Nézz mesét. Fedezd fel. De közben állj fel. Menj ki. Egyél. Beszélgess. Csinálj valami teljesen mást. Aztán ha megint játszanál, menj vissza. Nem az a cél, hogy a digitális világ ne legyen része az életüknek. Az a cél, hogy ne az legyen az egész életük.

És valahol innen indult az InfoGalaxis is.

Az első gondolatok ráadásul munka közben jöttek. Takarítottam, közben pedig – ahogy nálam ez gyakran előfordul – az agyam egészen máshol járt. Egyik gondolat jött a másik után. Mi lenne, ha ezt már egészen kicsi korban elkezdenénk? Mi lenne, ha nem akkor beszélnénk először az online veszélyekről, amikor már történt valami? És mi lenne, ha nem félelmet próbálnánk kelteni a gyerekekben, hanem felismerést? Az ötlet aztán hetekig járt a fejemben. Gondolkodtam rajta, alakult, nőtt, újabb és újabb dolgok kapcsolódtak hozzá. Egy ponton pedig már tudtam, hogy nem egyszerűen egy könyvet szeretnék. Egy egész világot szeretnék. Egy olyan rendszert, amely együtt tud nőni a gyerekekkel, és történeteken, karaktereken, játékokon és feladatokon keresztül tanítja meg nekik azt, amit egy hosszú felnőtt magyarázatból talán öt perc múlva elfelejtenének. Így született meg az InfoGalaxis.

Amiért érdemes tovább építeni

És ha van egyetlen dolog, amit szeretnék, hogy egy gyerek magával vigyen az InfoGalaxisból, akkor az a felismerés. Hogy észrevegye, ha valami furcsa. Hogy merjen gondolkodni azon, amit lát vagy amit kérnek tőle. Ne ijedjen meg, de ne is higgyen el automatikusan mindent. Merjen kérdezni, és tudja, hogy bármikor fordulhat egy olyan felnőtthöz, akiben megbízik. Mert nem az a cél, hogy féljen az online világtól. Hanem az, hogy egyre magabiztosabban tudjon eligazodni benne.

A szülőnek pedig szeretnék adni valamit, amit én is szívesen kaptam volna: egy egyszerű kapaszkodót ahhoz, hogyan lehet ezekről a dolgokról egy kisgyerekkel beszélgetni. Hogy az InfoGalaxisból mekkora dolog lesz, azt ma még én sem tudom. Néha én is elbizonytalanodom. Aztán szembejön velem egy újabb történet arról, mi történik gyerekekkel az online térben, és megint ugyanoda jutok: ezt érdemes tovább építeni.

Andrea Becsei

Becsei Andrea– az InfoGalaxis megálmodója és alkotója

linkedin.com/in/andrea-becsei

Nem azért, hogy megtanítsuk a gyerekeket félni attól a világtól, amelyben felnőnek.

Hanem azért, hogy megtanuljanak benne gondolkodni.

Kiber-Huba hamarosan új küldetéssel tér vissza.

A kapitány te vagy.

KIBER-KALANDOK AZ INFOGALAXISBAN

1. kötet: A Csillagkapu titkos kódja

Lili és Miki egy különös ezüstdoboz segítségével az Infogalaxisba utazik. Kiber-Huba oldalán megtanulják, hogyan őrizzék meg titkos kódjaikat, hogyan ismerjék fel a csillogó internetes csapdákat, miért kell ellenőrizni az okos gépek válaszait, és mikor ideje visszatérni a való világba.

Mesés, játékos bevezetés a digitális biztonságba 5-8 éves gyerekeknek - közös olvasásra, beszélgetésre és felfedezésre.

Becsei Andrea

ISBN / VONALKÓD HELYE